

Warszawa, dnia 14 kwietnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1207/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

protokolant: protokolant sądowy Natalia Wierzbicka

4. przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 14 kwietnia 2022 r.

5. sprawy R. A. (1), syna A. i M., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 12 kk

7. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

9. z dnia 14 czerwca 2021 r. sygn. akt II K 642/13

10. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części; zasądza od oskarżonego R. A. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 980 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz pozostałe koszty procesu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1207/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 14 września 2021 roku, sygn. akt II K 642/13			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach	

	faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	R. A. (1)	Stan majątkowy	Informacja e-puap	k.1906
2.1.1.2.	R. A. (1)	Oskarżony jest osobą uprzednio karaną	Dane o karalności z systemu KRK	k. 1907
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Informacja e-puap	Informacje ze wskazanego dokumentu nie budzą wątpliwości i należy uznać je za udowodnione		
2.1.1.2	Dane o karalności z systemu KRK	Informacje ze wskazanego dokumentu nie budzą wątpliwości i należy uznać je za udowodnione		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1) naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez: a) dokonanie błędnej oceny zeznań świadka K. D. oraz w istocie nie przywołanie jakichkolwiek okoliczności przemawiających za ich wiarygodnością, co wskazuje, iż Sąd dostosowywał ocenę dowodów, które było obciążające dla oskarżonego R. A. (1), do przyjętych przez siebie z góry założonych ustaleń</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

faktycznych, oraz że w procesie wyrokowania złamana została podstawowa zasada czynienia ustaleń na uprzednio ocenionych i uznanych za wiarygodne dowodów, jak również poprzez czynienie przez Sąd na podstawie zeznań K. D. ustaleń faktycznych w sprawie, w sytuacji gdy dążył on do przedstawienia swojej roli w jego własnej działalności gospodarczej pod firmą (...) jako całkowicie podrzędnej li tylko podporządkowanej R. A. (1), minimalizowaniu swojej odpowiedzialności za działania podejmowane przez siebie, w tym podpisywane przez siebie dokumenty i podejmowane czynności urzędowe, a treść jego zeznań motywowana była konfliktem powstałym między K. D. i R. A. (1) na tle wspólnego zajmowania się handlem samochodami i wątpliwościami powstałymi na tle niektórych jednostkowych

transakcji, wobec których to transakcji K. D. kierował wobec R. A. (1) jako osoby bardziej doświadczonej w branży sprzedażowej i motoryzacyjnej, co spowodowało niechęć i dążenie do rewanżu ze strony K. D. wobec R. A. (1), a w sprawie niniejszej uniemożliwiło aprioryczne przyjęcie prawdziwości sformułowanych wypowiedzi i winno być co najmniej skłonić Sąd do rozważenia wartości procesowej twierdzenia K. D.;

b) dokonanie błędnej oceny zeznań świadka K. G. poprzez wskazanie, iż „jego wypowiedzi w punktach stycznych korespondowały z zeznaniami w/w świadków” w sytuacji gdy ocena taka jest niepełna i uniemożliwia jej wersyfikację i zrekonstruowanie procesu wyrokowania Sądu, jak również poprzez czynienie na podstawie zeznań świadka K. G. ustaleń i zapatrywań dotyczących czynów oskarżonego z wykorzystaniem

wprost niewyartykułowanej przez Sąd supozycji, iż skoro R. A. (1) według zeznań K. G. miał odgrywać kluczową rolę w działalności gospodarczej pod firmą (...), to samochody sprzedawane w jej ramach stanowiły własność R. A. (1), a skoro tak to R. A. (1) polecał ich rejestrowanie w organie rejestrowym, w sytuacji gdy świadek K. G.- poza złożeniem zeznań dotyczących ogólnych prawideł działania komisji samochodowego prowadzonego w ramach działalności gospodarczej pod firmą (...), z resztą również nacechowanych na obciążenie R. A. (1) jako byłego partnera biznesowego- nie miał wiedzy o przebiegu procesów nabycia i rejestracji konkretnych pojazdów, a co za tym idzie mógł formułować co najwyżej przypuszczenia w tym zakresie (i tak też winno było zostać to ocenione przez Sąd), które w żaden sposób nie mogły stanowić podstawy

ustaleń faktycznych w odniesieniu do konkretnych, oznaczonych pojazdów, których nabywcą i rejestrującym w organie rejestrowym była K. K. (1),

c) dokonanie błędnej oceny zeznań świadka K. K. (1) poprzez przyznanie im w istocie pełnej wiarygodności, bez jednoczesnego braku przywołania przez Sąd jakichkolwiek umotywowanych podstaw takiej oceny, przy jednoczesnym niedostrzeżeniu, iż po stronie K. K. (1) leżały okoliczności wyłączające jej bezstronność jako świadka albowiem mogła ona przewidywać okoliczność ewentualnych dalszych następstw prawnych jej własnych działań, w tym ewentualnych obciążeń prawnopodatkowych, jednocześnie zdradzając niezadowolenie i irytację wynikającą z niesatysfakcjonujących jej finansowych rezultatów dawnej współpracy z R. A. (1) przy kwestiach z zakresu

pośrednictwa
ubezpieceniowego i
zawierania umów
leasingu pojazdów,
co winno było
wykluczyć zdatość
dowodową ww.
zeznań świadka K. K.
(1),

d) dokonanie
błędnej oceny
dowodów z
dokumentów
dotyczących nabycia
i rejestracji
pojazdów, o których
mowa w opisie czynu
I i bezpodstawne
przyjęcie, że K.
K. (1) nie była
właścicielem tych
pojazdów i nie
była uprawniona
do ich rejestracji
na swoje dane
osobowe, w sytuacji
gdy: i) stroną
umów sprzedaży
ww. pojazdów, a tym
samym ich nabywcą
była K. K. (1), co
uprawniało ją do
ich rejestracji na
terytorium
Rzeczypospolitej
Polskiej, albowiem
właścicielem
nabywanej rzeczy
stosowanie do
przepisów prawa
cywilnego jest
kupujący jako strona
umowy sprzedaży,
ii) okoliczności tej
nie zmienia
ewentualne inne
ekonomiczne źródło
pochodzenia
środków

finansowych, z które
rzecz została
zakupiona (którego
tytułem może być
np. umowa
pożyczki), iii)
wyłączenia
uprawnień
właścicielskich
kupującego jako
strony umowy
sprzedaży nie
powoduje fakt
ewentualnego
zawarcia umowy
sprzedaży przez
kupującego w celu
przyszłego
przeniesienia
własności na inną
osobę, zaś iv)
prawo polskie nie
wyłącza możliwości
fiducjarnego
(powierniczego)
dokonania
czynności prawnej ,
tj. np. nabycia rzeczy
w imieniu własnym,
lecz na rachunek
innej osoby, co
powoduje, iż
właścicielem takiej
rzeczy pozostaje
biorący zlecenie
(wykonują czynność
fiducjarną), ze
wszystkimi z tego
tytułu płynącymi
konsekwencjami,
także uprawnieniem
do występowania
jak właściciel wobec
organów państwa,
który to właściciel
wobec dającego
zlecenie pozostaje
zobowiązany jedynie
obligacyjnie, które
to możliwości, po

pierwsze, w całości zostały przez Sąd pominięte, po drugie nie były badane, po trzecie zaś nie wpłynęły na skorygowanie błędnego ustalenia, iż K. K. (1) nie była właścicielem spornych pojazdów,

e) dokonanie błędnej i bezpodstawnej oceny wyjaśnień oskarżonego R. A. (1), który według Sądu

„zaprezentował typowo obronną postawę polegającą na gołosłownym przeczeniu zarzutom”, co pozostaje bez znaczenia dla bytu czynów

zabronionych mających polegać na rejestracji przez K. K. (1) pojazdów stanowiących

cywilnoprawnie jej własność, jak również który (R. A. (1) jako osoba doświadczona w branży sprzedażowej i motoryzacyjnej mógł w działalności gospodarczej innej osoby pełnić rolę nawet wiodącą i decydującą jak chciałby to, jak się wydaje, widzieć Sąd, z czego jednak w żaden sposób nie da się wywieść przyczyn i podstaw

do zaprzeczenia treściom dokumentów, gdzie kupującym określone pojazdy była K. K. (1), nie zaś R. A. (1) i wynikającego z tego stanu prawnego, który winien być widziany również w tej sytuacji, iż gdyby rzeczzone pojazdy chciał zarejestrować R. A. (1) (mający być zdaniem Sądu ich właścicielem) na swoje dane osobowe, bez wątpienia właściwy organ rejestrowy (starosta) odmówiłby uwzględnienia takiego ewentualnego wniosku R. A. (1) jako osoby nieuprawnionej, niemającej tytułu prawnego do pojazdów, albowiem ich nabywcą- stroną umowy sprzedaży, a tym samym właścicielem była K. K. (1), a co za tym idzie była ona jedyną osobą uprawnioną do rejestracji tychże pojazdów, a przyjęcie zapatrywania Sądu w sprawie niniejszej de facto oznaczałoby, że rejestracja pojazdu przez jedną z ww. wymienionych dwóch osób

stanowiła przestępstwo, a przez drugą była administracyjnoprawnie niedopuszczalna, co prowadziły do systemowej sprzeczności i wniosku o braku możliwości nieprzestępnego zrealizowania uprawnienia administracyjnoprawnego a w konsekwencji obraży ww. przepisów postępowania,

Błąd w ustaleniach faktycznych leżących u podstaw Wyroku, a mających wpływ na treść wyroku polegający na błędnym przyjęciu, iż:

a) Oskarżony R. A. (1) był właścicielem pojazdów, których mowa w opisie czynu I,

b) Świadek K. K. (1) nie była uprawniona do ich rejestracji, pomimo że była stroną umów sprzedaży tych pojazdów i była ich nabywcą, w sytuacji gdy powyższe ustalenia faktyczne i wynikające z nich wnioski Sądu nie mają oparcia w materiale mogącym stanowić materiał

	<p>dowodowy w sprawie, poddanym ocenie niezawierającej błędów i dokonanej w sposób prawidłowy oraz są błędne i zasadzają się na wadliwym zapatrywaniu Sądu ci di kwestii cywilnoprawnych i administracyjnych</p> <p>- co do ustaleń faktycznych w zakresie podstaw wymiaru kary:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych leżących u podstaw wyroku, a mających wpływ na treść Wyroku polegający na bezpodstawnym przyjęciu przez Sąd twierdzenia o „nagminności tego rodzaju występków w skali kraju”, co miałoby stanowić okoliczność obostrzającą, w sytuacji gdy nie odpowiada to ustaleniom faktycznym wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uznanie.</p>			

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Sąd wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego, szczegółowo weryfikując jego linię obrony. Stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy i rozpatrywaniu poszczególnych faktów w oderwaniu od pozostałych. Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy:

jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Wszystkim tym wymogom Sąd Rejonowy sprostał.

Odnosząc się z kolei do oceny poszczególnych depozycji złożonych w sprawie wskazać należy, że w ocenie Sądu Okręgowego nie dokonano w tym przedmiocie naruszeń. Sąd Rejonowy szczegółowo i skrupulatnie wskazał podstawy do przydania waloru wiarygodności

zeznaniom
świadków oraz do
odmówienia takiego
waloru, miał na
uwadze
towarzyszące
niniejszej sprawie
okoliczności i
interesy
poszczególnych
stron procesu.

Odnośnie zeznań
świadków K. D.,
K. G., K. K.
(1) skarżący w
swojej argumentacji
opiera się głównie
na twierdzeniu,
że świadkowie ci
zeczowali na
niekorzyść
oskarżonego z uwagi
na istniejące
pomiędzy nimi
konflikty, nie
przedstawiając poza
tą teorią żadnych
innych
przekonujących
argumentów
podważających
dokonaną przez Sąd
Rejonowy ocenę
zeznań ww. osób.

Sąd Rejonowy
dokonał właściwej
oceny zeznań
świadka K. D.
przywołując przy
tym okoliczności
przemawiające za
ich wiarygodnością.
Sąd Okręgowy
podziela ustalenia
poczynione przez
Sąd Rejonowy, który
wskazał, że K.
D. opisał i

przedstawił realnie i obiektywnie kto prowadził działalność gospodarczą (...). Skarżący wskazuje na fakt, że świadek K. D. składając zeznania w takiej formie dążył jedynie do umniejszenia swojej roli w przedmiotowym procederze i minimalizowania swojej odpowiedzialności. Jednak z takim twierdzeniem nie sposób się zgodzić, ponieważ zeznania świadka nie są nacechowane negatywnie i nie wskazują aby wynikały z chęci zemsty na oskarżonym, a złożone przez świadka zeznania korelują z pozostałym zebrany, w sprawie materiałem dowodowym. K. D. w składanych zeznaniach ujawnił również okoliczności obciążające jego osobę i za swoje działania został skazany przez Sąd. Jak wynika z zeznań świadka: „...założyłem działalność na siebie za namową R., która polegała na handlu samochodami, R. A. (1) kierował

całą działalnością,
załatwiał,
sprowadzał
samochody.(R.1512),
wobec powyższego
Sąd Rejonowy
zasadnie uznał
złożone przez K.
D. zeznania za
wiarygodne. W
ocenie Sądu nie ma
żadnych wątpliwości
co do tego,
że świadek nie
miał interesu w
tym, aby składać
fałszywe obciążające
oskarżonego
zeznania.

Nie sposób było
również podzielić
argumentacji
skarżącego
dotyczącej błędnej
oceny przez Sąd
Rejonowy zeznań
świadka K. G.. Sąd
Rejonowy zasadnie
dał wiarę zeznaniom
tego świadka, który
w czasie
zarzucanego
oskarżonemu czynu
prowadził komis
samochodowy, a
jego samochody
znajdowały się na
tym samym terenie,
na którym trzymane
były pojazdy
sprowadzane przez
oskarżonego z
zagranicy. Dzielili
oni również biuro.
Świadek miał zatem
dostęp do
znajdującej się w
biurze
dokumentacji, co

potwierdził w swoich zeznaniach. K. G. w swoich zeznaniach wprost wskazał, że oskarżony namówił K. K. (1) do rejestracji przedmiotowych samochodów, ponieważ sam oskarżony nie mógł już rejestrować pojazdów. Jak wynika z zeznań złożonych przez K. G.: „...samochody ciężarowe sprzedawane były i kupowane przez R. A. (1)...” (k.343), ...chcę powiedzieć, że po tym, jak rozwiązałem spółkę z R. A. (1) to ten otworzył firmę (...) jednak z tego co wiem to firma była zarejestrowana na tzw. „Słupa” K. D....” (k.344). K. G. w pewnym momencie współpracował z oskarżonym i nie sposób nie wywnioskować, że miał wiedzę o sposobie jego działania. Wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonego Sąd Rejonowy zasadnie przyznał wiarę zeznaniom tego świadka i wskazał, że korespondowały one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd nie dostrzega

okoliczności, które wskazywałyby na składanie przez świadka zeznań celem obciążenia oskarżonego, które mogłyby wynikać z panującego między nimi konfliktu.

Zeznania złożone przez świadka K. K. (1) również zasługiwały na wiarę, co zasadnie podkreślił Sąd Rejonowy. Zeznania tego świadka były konsekwentne i logiczne. K. K. (1) w sposób jasny i rzeczowy opisała zaistniałą sytuację i relację panującą pomiędzy nią a oskarżonym. Zeznania złożone przez tego świadka nie były nacechowane negatywnie w stosunku do oskarżonego. K. K. (1) jednoznacznie wskazała, że R. A. (1) zaproponował jej współpracę polegającą na rejestracji samochodów, w czym ona nie widziała niczego złego i przyjęła tę propozycję. Dopiero na dalszym etapie współpracy, kiedy dowiedziała się że K. D. , który wcześniej samochodowy rejestrował ma

problemy z urzędem celnym odmówiła dalszej współpracy z oskarżonym. Jak wynika z zeznań złożonych przez świadka, całym procederem kierował właśnie oskarżony: „... cała dokumentacja była przygotowywana przez pana A. i przekazywana mi przez pana A.. On mi ją przekazywał, bo też jeździł ze mną rejestrować te samochody.(R.1514). Świadek również wskazał na sposób w jaki przekazywane były pieniądze za sprzedane samochody i że wpływały one na konto R. A. (1), kilkukrotnie przekazywane one były za pośrednictwem K. D., a kilka razy świadek przekazywał je bezpośrednio oskarżonemu. K. K. (1) wskazała w swoich zeznaniach, że firma była zarejestrowana na K. D., jednak nie był on de facto właścicielem firmy, ponieważ był nim R. A. (1), a K. D. widniał jedynie jako właściciel w dokumentach. K. K. (1) nie miała podstaw do tego

aby w sposób zamierzony obciążać nieprawdziwymi depozycjami oskarżonego. Jej zeznania nie były nacechowane negatywnie w stosunku do oskarżonego, a ona sama poniosła odpowiedzialność karną za swoje czyny.

W kontekście powyższego bez znaczenia jest fakt, iż świadkowie mogli pozostawać z oskarżonym w konflikcie na co powołuje się skarżący, bowiem ich zeznania były spójne i korespondowały z pozostałym zebrany materiałem dowodowym. Wyżej wymienione osoby brały udział w przestępczym procederze i również poniosły konsekwencje swojego niezgodnego z prawem postępowania.

Nie sposób podzielić argumentacji przytoczonej przez skarżącego, wskazującej że to K. K. (1) była właścicielem przedmiotowych

pojazdów. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy właściwie uznał, że to oskarżony był faktycznym właścicielem pojazdów, które były rejestrowane na K. K. (1) i to oskarżony kierował działaniem K. K. (1) polecając jej zarejestrowanie na jej nazwisko wskazanych samochodów. Nie ulega wątpliwości, że K. K. (1) brała udział w przedmiotowym procederze, jednak działała ona na polecenie oskarżonego. Jak wynika z zeznań złożonych przez K. K. (2), faktycznie nie było jej stać na takie samochody, samochody były kupowane i sprowadzane z terytorium Niemiec przez oskarżonego i to na jego konto K. K. (1) finalnie przelewała pieniądze z ich sprzedaży. Nie sposób polemizować z poczynionymi ustaleniami, że to R. A. (1) sprowadzał samochody z terytorium Niemiec i był ich właścicielem i w tym zakresie Sąd Rejonowy poczynił właściwe ustalenia.

Sąd Rejonowy
zasadnie nie
przyznał waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego R.
A. (1). Wersja
podawana przez
oskarżonego nie
znajduje
potwierdzenia w
zebranym materiale
dowodowym i jak
słusznie zauważył
Sąd meriti – stanowi
jego linię obrony
mającą na celu
umniejszenie lub
uniknięcie
odpowiedzialności
karnej. Oskarżony
na początkowym
etapie postępowania
odmówił składania
wyjaśnień i nie
przyznał się do
zarzucanego mu
czynu, a dopiero
po przesłuchaniu
świadków
występujących w
sprawie wskazał,
że chce składać
wyjaśnienia, w
których wskazał,
że K. K. (1)
sama kupowała
samochody i je
rejestrowała w
urzędzie. Ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego nie
wynika, aby K. K. (1)
miała samodzielnie
kupować
samochody. Z
zeznań złożonych
przez świadka M.

W. w postępowaniu przygotowawczym wynika, że sprowadzał samochody z Niemiec współpracując jedynie z oskarżonym, a K. K. (3) nie znał. Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że złożone przez oskarżonego wyjaśnienia stanowiły jedynie przyjęta przez niego linię obrony. Były one nielogiczne, niejasne i nie korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Oskarżony w swoich wyjaśnieniach wskazywał, że nigdy nie był w Niemczech po żaden samochód, nie sprowadzał on samochodów z Niemiec, a wszystkie jakie posiadał były zakupione na terenie Polski, co jednak nie odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym.

Reasumując, należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, odniósł się do wszystkich dowodów zgromadzonych w

sprawie i wskazał, jakim dowodom dał wiarę i dlaczego, a jakie dowody uznał za niewiarygodne. Swoje stanowisko w tym przedmiocie przekonywująco uzasadnił.

Tymczasem złożona apelacja – mimo jej obszerności – bazuje na subiektywnej wersji o konflikcie, pomijając całokształt omówionych wcześniej okoliczności i nie zawiera argumentów, które mogłyby skutecznie zakwestionować prawidłowość rozumowania i wniosku sądu I instancji.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się również błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących okoliczności obostrzającej wymiar kary. Sąd Okręgowy nie podziela argumentacji zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego, jakoby Sąd Rejonowy bezpodstawnie przyjął, aby okolicznością obciążającą oskarżonego była nagminność takiego rodzaju przestępstw

w skali kraju. Co
prawda
argumentacja
przedstawionego
przez obrońcę
zarzutu jest bardzo
lakoniczna i nie
sposób
wywnioskować, w
jakim zakresie
podważa on
ustalenia Sądu,
jednak należy
wskazać, że Sąd
Okręgowy podziela
ustalenia
poczynione przez
Sąd Rejonowy
dotyczące wymiaru
kary i okoliczności
obciążających
wykazanych przez
Sąd I instancji.

Przedstawionemu
przez ten Sąd tokowi
rozumowania i
wyprowadzonym
wnioskowi nie
sposób zarzucić
niespójności, rażącej
sprzeczności, czy też
braku logiki. Stąd też
omówione zarzuty
i ich uzasadnienie
zaprezentowane
przez apelującego
okazały się
nietrafionymi, a
twierdzenia
skarżącego to
wyłącznie projekcja
własnych ocen,
sugestii i przekonań
nieznajdujących
jednak koniecznego
potwierdzenia w
zgromadzonych
dowodach.

Wniosek		
Zmiana wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec nieuwzględnienia zarzutów apelacji, wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano w zaskarżonej części wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 14 czerwca 2021 roku, sygn. akt II K 642/13.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wobec niezasadności zarzutów apelacji z przyczyn wskazanych powyżej zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
Bez punktu	Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym wobec czego zasądzone od oskarżonego R. A. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 980 złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym	
7. PODPIS		
SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 14 września 2021 roku, sygn. akt II K 642/13		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana